Sygn. akt: I C 979/17 upr.

WYROK ZAOCZNY
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...)we W.

przeciwko W. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 979/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód(...)(...)we W. wniósł o zasądzenia od pozwanej W. K. kwoty 5.460,05 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. w dniu 8 sierpnia 2008 roku umowę bankową o numerze (...) (...). Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwana pomimo upływu wyznaczonego przez wierzyciela pierwotnego terminu nie dokonał zapłaty, wobec czego w dniu 6 czerwca 2012 roku (...) Bank S.A. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Pozwana W. K. nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiła się na termin rozprawy oraz nie ustosunkowała się do żądań pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

(...)we W. w dniu 6 czerwca 2012r. zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności wymienionych w Załączniku 1 do Umowy.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności, k. 9-10)

W dniu 3 lipca 2017r. powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr S/735/234/ (...), w którym oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność wobec pozwanej W. K., której zobowiązanie wynosi łącznie na dzień jego wystawienia 5.460,05 zł, w tym należność główna w kwocie 3.538,76 zł oraz odsetki w kwocie 1.921,29 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 8)

W dniu 27 kwietnia 2017 roku powód sporządził pismo wzywające pozwaną W. K. do zapłaty kwoty 5.395,10 złotych.

(dowód: pismo z dn. 27.04.2017r. k. 12)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i podlegało oddaleniu.

Zgodnie z normą art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie Sądu przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu, w świetle przedstawionych przez powoda dowodów, budzą uzasadnione wątpliwości.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelność powinien być również pismem stwierdzony.

Należy wskazać, że w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 roku w sprawie V CSK 187/06).

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy wskazać należy, że strona powodowa wnosząc o zapłatę należności powinna zawnioskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Strona powodowa powinna również dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność przysługująca od określonego dłużnika, w tym przypadku od pozwanej W. K., istnieje w dochodzonej wysokości i jest wymagalna, a powód jest uprawniony do naliczania odsetek we wskazanej wysokości. Strona powodowa nie dołączyła jednak umowy bankowej o(...) (...), łączącej pozwaną z wierzycielem pierwotnym, na którą powoływała się w uzasadnieniu pozwu.

Powód nie przedłożył również dokumentu wypowiedzenia przedmiotowej umowy oraz dowodu doręczenia tego wypowiedzenia pozwanej. Nie sposób więc ustalić, czy roszczenie Banku (pierwotnego wierzyciela) wobec pozwanej w ogóle stało się wymagalne i ewentualnie kiedy to nastąpiło.

Na poparcie swojego żądania strona powodowa przedłożyła m.in. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Tymczasem w wyroku z dnia 13 czerwca 2013r., V CSK 329/12, Sąd Najwyższy wskazał, że wynikające z art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy ściśle wiązać tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych

prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. Wyciąg z ksiąg funduszu nie może zawierać innych danych ponad te, które ujawniane są w samych księgach rachunkowych według przepisów ustawy z 1994r. o rachunkowości i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Po drugie. powodowi nie udało się wykazać i udowodnić, że na podstawie umowy cesji z dnia 6 czerwca 2012 roku nabył wierzytelność względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem. Podkreślić należy, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być nadto w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową.

Do umowy sprzedaży wierzytelności powód załączył wprawdzie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji". Podkreślić jednak należy, że faktu nabycia wierzytelności nie da się wywieść z wydruku zawierającego tabelkę, w której zamieszone są dane pozwanej i inne informacje. Wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność cedenta przysługująca względem pozwanej z tytułu zawartej przez nią pożyczki.

Zważywszy na treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości oraz jej wymagalności. Przyjmuje się, że przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne.

Podsumowując, istota ciężaru gromadzenia materiału dowodowego spoczywającego na stronach sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (H. Dalka, "Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym", s. 51, 83, 118-119, Wyd. Prawnicze, Warszawa 1998).

Zdaniem Sądu powód nie wywiązał się z ciążącego na nim w myśl art. 6 k.c. obowiązku dowodzenia istnienia zadłużenia, prawidłowości obciążenia pozwanej żądaną pozwem kwotą, a także legitymacji czynnej w niniejszym postępowaniu. Mając na względzie powyższe Sąd oddalił powództwo jako pozbawione uzasadnionych podstaw.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S.,(...)